

EMESE ÁLMA

A miniszter úr, vagy ahogy itthon hívják, apa, engem eredetileg a gyerekei mellé fogadott fel. A sofőr, míg idehozott, többször megsimogatott. Semmi baj, kicsikém. A miniszter úr jó ember, nem bántana egy olyan édes cukorfalatot, mint te. A gyerekek meg imádni fognak. Már nagyon várnak.

Csak a miniszter úr felesége, vagy ahogy a háztartásban nevezik, a nagyasszony aggódott. Aztán szül nekünk egy halom gyereket! Ahogy ez a fajta szokta. Végül meghajolt a családi akarat előtt. Ami általában fordítva szokott lenni. Egy kikötése volt, a férje tegyen óvintézkedéseket.

Érkezésemkor a gyerekek kiabálva futottak a garázsba, és versengve ölelgettek. Aztán körbevezettek. Egymás szavába vágva mutogatták a nagyasszony féltett virágoskertjét. Ez bánáti bazsarózsa, ez meg cifra kankalin. Nézd, holland tulipán! Nárcisz. Zsongó füllel hallgattam a növénynev-lavinát.

– Egyedül ide ne gyere! – figyelmeztetett a négyéves Istvánka. – Anya szörnyen feldühödik, ha csak egy szár meggöribül.

A hétéves Sarolta egyetértett vele.

– Nem akarod, hogy haragudjon rád. Az nagyon ijesztő.

Megmutatták az üvegházat, az óriás sakkot, a szökőkutat és az azt hajtó patakot. Nevettek, mikor belegázoltam a sekély vízbe, és bohóckodni kezdtem.

– Várj, megmutatjuk a medencét, meg a szaunát – ígérte Istvánka.

– Hülye vagy, a szaunába nem mehet – torkollta le a tizenegy éves Endre.

Ezután megmutatták, hol fogok lakni. A kis kert házikóban volt világítás, kényelmes ágy, hűtő- és fűtőberendezés. Eszembe jutott a foszló, omladozó ház, a rongyokból összehányt fekhely, amelyen a szüleimmel aludtam. A meleg hálától elsírtam magam. Megígértem, hűségesen fogom szolgálni a miniszter urat és családját, mert kihúztak a nyomorból. Nemsokára próbára is tettek.

A miniszter úr szerint a nevem, Dzsenna nem megfelelő egy rendes magyar háztartásban. Túl cigányos. Így Emese lettem, az Árpád-ház ősanynja után. És az új névhez új ruhák, frizura is járt.

Nem ment minden ilyen simán. Hiába tiltották, mindhárom gyerek szeretett volna velem aludni. Emiatt többször összeverekedtek. Végül felváltva aludtam mindhármójuknál. Néhányszor lebuktunk.

A nagyasszony káromkodott, dísz tárgyakat tört ripityára, engem kirúgással fenyegetett, a gyerekeket szobafogságra ítélte. Majd a férjére ripakodott, vegyen már részt a gyereknevelésben. Aki ennek néhány atyai pofonnal tett eleget. Párat én is kaptam.

Az ilye esetek után a szakácsnő mindig hosszan sopánkodott. Tudod, hogy ezt nem szabad. A nagy emberek nem szeretik az engedetlenséget.

Vele amúgy is sok időt töltöttem. Az étkezések között sokszor odacsúztatott egy kis finomságot. Az ő feladata volt, hogy mindig jól fésült, gondosan bodorított legyenek. Sokat mesélt magáról meg a miniszter úrékról.

– Az egy arany ember! Ismertem az anyját. Isten nyugtassa! Rendes asszony volt. Hogy örült, mikor a fia nagyember lett! Végigjárta az egész falut, mindenkihez bekopogott, hogy elújságozza; szebb napok jönnek Tobozdra. A fiam gondoskodik róla! Így is lett. Épült stadion, arborétum, meg új iskola is. Egyszer a fia felhívta, küldjön valakit, mert kéne egy rendes szakácsnő. Bizony drágám! Több szakácsnő is megjárta már ezt a konyhát énelöttem! Tudtak azok garnélát sütni, osztrigát főzni, mit tudom én, milyen különlegességeket, de egyikük paprikácscsirkéje, gulyáslevese, kocsonyája sem volt olyan, mint nekünk, falusi asszonyoknak. Pedig a miniszter úr azt szereti! Néha még kovászos uborkát is készít a pörköltökhöz! Ő maga, saját kezűleg!

Gyakran mesélt a fiáról is, akit a miniszter úr közbenjárására vettek fel a berlini egyetemre. Meg az ő nevére írt balatoni luxusvilláról, amivel vidéki ízeit jutalmazták.

– Persze, nem használom. Nincs nekem arra időm. A miniszter úr családja és barátai szoktak ott nyaralni. Meg is érdemlik, amennyit dolgoznak. Majd talán nyugdíjas koromban leköltözöm. Nézem a vizet, a sirályokat... Na, de az még messze van. A miniszter úr családjának szüksége van rám. Mondja is mindig a miniszter úr: „Zsuzsikám, maga anyám helyett anyám.”

Egyébként minden háztartásbelinek jutott valami. A sofőr kőolaj- és médiacégekben résztulajdonos, a miniszter úr egyik testőre valami művészeti egyetem kuratóriumi tagja, a takarítónő korboncnok férje meg kórházigazgató.

– Az újságok persze azt kárognák, bajban az egészségügy. Akkor nézzék meg a férjem kórházát! Ő nem herdálja az állam pénzét. Tudja, mire kell költeni. A múlt hónapban még a miniszterelnök úr is ellátogatott hozzájuk, hogy lássa a fejlődést – mesélte egyik sétánkon.

Gyakran sétáltunk, míg a gyerekek iskolában voltak. Csak a hazaérkezésükkor kezdődött a munkám. Labdázunk, bújócskázunk, napozunk a teraszon. Gyerekmeséket néztünk a házimozin, és chipset ettünk.

A miniszter úr keveset volt itthon. Ha mégis, gyakran odahívott magához. Az ölébe ültetett, simogatott, és szép kislánynak, Mesikének becézett. Megcsiklandozott a hasamnál, ami kellemes, bizsergős érzést okozott. Ilyenkor kuncogott.

– Jólesik, Mesike? Tudom én! Mondd csak, „igen, apa, nagyon jó!” Na, folytassam?

Az volt a játék, hogy ilyenkor odakapok, ő meg elrántja a kezét, csak hogy rögtön visszategye. Én meg újra odakapok, és így tovább.

A nagyasszony csak négy szemközt volt velem kedves. Különben szidta a gyerekeit, miért velem játszanak ahelyett, hogy házit írának. Néha a férjének is odaszúrt.

– Rakd már le az öledből! Legalább ha itthon vagy, foglalkozz a rohadt családdoddal!

Ilyenkor a miniszter úr gyorsan felállított, és szabadkozni kezdett. Rejtély, hogy nekem vagy a nagyasszonynak.

A miniszter úrhoz sokszor jöttek barátok, üzletfelek. Az ilyen megbeszéléseken a család nem vehetett részt. Csak én. Uniós pályázatok, törvénytervezetek, tenderek... Tudták, az ilyesmi engem nem érdekel. Ők viszont szerették elfoglalni valamivel a kezüket. Néha, kényesebb ügyeknél, nevetve megcsipkedtek. Ugye tudod, hogy ez titok? Nehogy kiszivárogtasd a sajtónak! Én meg gyorsan biztosítottam őket, hogy tudom.

Egyszer egy tóparti luxushotel építéséről volt szó. Az egyik államtitkár figyelmeztetett: a környezetvédők tiltakozni fognak a fakivágások miatt. Egy miniszter azért aggódott, ha megint Párnás kapja a megbízást, Brüsszel rögtön korrupciót kiált.

– Talán a pénzt is visszatartanak – tette hozzá a miniszter úr egyik üzletbarátja.

– Lekövethetetlen cégre van szükségünk – bólogatott egy kormánybiztos. Hosszan vitatkoztak, ki lehetne, de mindenki ellen volt érv. A miniszter úr odahúzott az ölébe. Megsimogatott, és megköszöri a torkát.

– Mit szólnátok az Emese Álma építészeti ZRT-hez.

Értetlenség, hitetlenkedés, majd lelkesedés.

– Hogy ez eddig nem jutott az eszünkbe! – csapott a homlokára a másik miniszter.

– Óriási! – nevetett egy kövér kommunikációs szakember.

– Hát... Nem tudom, mennyire törvényes – aggályoskodta egy adótanácsadó.
– Meg lehet oldani... – mondta állát ütögetve egy másik. – Kicsit nehéz lesz megrajzolni a jogi hátteret, de...
– Majd szőrmentén megoldjuk – nevetett saját humorától elégedetten a kommunikációs szakember.
A miniszter úr államtitkára mosolyogva hajolt hozzám:
– Szeretnél egy céget, Mesike?
– Válaszolj szépen az államtitkár úrnak! – cirógatott meg a miniszter úr.
– Jól van... Jól van, okos kutya! Csóválja a farkát. Szerintem minden álma egy építészeti ZRT.

SEKK

A fehér gyalog az E2-ről az E4-re lépett. Ez már a tábla fele. Lehet, hogy most sikerül? Olyan régóta akarta. Most is, mint mindig, hálát adott a sakk feltalálójának, hogy legalább a nyitólépése lehet dupla kocka. Bár hitt az apró lépések taktikájában. Veszélytelennek tűnik. Azért mégis, milyen jó lenne néha úgy keresztül-kasul száguldozni a táblán, mint a tisztek! Ha egyszer, csak egyetlenegyszer ilyen gyors lehetne! Akkor sikerülne. De hátha így is. Hiszen már félúton van, és a kiszemeltje még a helyén. Négy lépésre.

Ekkor egy fekete gyalog állta el az útját. Már megint!

Nem először került ebbe a patthelyzetbe. Pedig úgy remélte, hogy most nem. Igazából minden csata elején, de most tényleg. Legszívesebben, füttyülve a szabályokra, leütötte volna az előtte állót. Attipor a fekete gyalogon, továbbront előre, be a feketék sorai közé. Persze, védekeznének, de nem tudnák megállítani.

A fekete gyalog rámosolygott és köszönt. Már olyan sok órán át voltak pattársak, hogy barátok lettek. Szinte. Nem felejthették, hogyha egymást nem is, a bajtársaikat még megölheti a másik.

A fehér gyalog észbe kapott. Nem lehet ilyen meggondolatlan. Nem csalhat. Örökre elveszne a hitele, az őszintesége. Legyűrte a csalódott dühöt, köszönt. Még mosolyogni is próbált, bár lehet, hogy inkább vicsorgott. A másik ezt nem vette észre. Valódi kíváncsisággal kezdte kérdezgetni, hogy

van, kipihente-e a fehér sereg a legutóbbi összecsapást, és mit gondol, ma ki milyen taktikát fog használni? Nemsokára nyakig voltak az elemzésben. Közben futók szaladtak mellettük, huszárok ugrattak át rajtuk. Fejcsóválva figyelték, ahogy egy fekete bástya belesétál a fehér gyalogok csapdájába.

Hirtelen ott volt. Fenségesen siklott, mint mindig. Mintha nem is csatában, hanem bálban volna! A fehér gyalog a mondat közepén elhallgatott, és csodálva nézte, ahogy a fény megcsillan a királynő fekete lakkján. Kis, kúp alakú feje büszkén feltartva, a három leomló abroncsos szoknya, az abroncsokra faragott kis lépcsőfokok... Mintha mind a vékony test hullámai volnának.

A fekete gyalogot nem lepte meg, hogy baráti ellenfele elnémult. Rég tudta, mit érez. Ő is ugyanígy volt vele. És minden fekete gyalog.

A fekete királynő egy fehér huszárhoz siklott, aki erre lóhalálában elmenekült. Ezután a fehér királynő felé indult. A fehér gyalog megfeszült, ahogy lélegzetviesszatartva figyelt. Szégyenkezve jött rá, nem a saját királynőjét félti. A két királynő fenyegetően körbetáncolta egymást, majd elsiklottak, más-más irányba.

A két gyalog megkönnyebbülten fűjt. A csata valódi vezérei mindig a királynők. A királyok csak téblábolnak. Ők viszont mindig ott vannak, ahol a legnagyobb a baj. A fehér gyalog ezért is tisztelte ennyire őket. Főleg a feketét. Nemcsak kiváló harcos, de gyönyörű is. Ahogy méltóságteljesen suhan a tábla fölött, aztán gyilkos indulattal lecsap! Hazaszerető, indulatos, de igazságos uralkodó lehet. Meg szenvedélyes szerető.

Mindent megadott volna, ha szerelme kis, kúp alakú feje egyszer lehajlik hozzá, és vihart ígérő szellőként azt susogja:

– Régóta figyellek. Te vagy a legbátrabb fehér gyalog. Győzd le a fekete királyt, és mindent megkapsz – kacsint, és hangjában már a mennydörgés hangja is ott vibrál. – Még többet is.

A fehér gyalog rég meg akart küzdeni a fekete királlyal. Látta harcolni. Nem tűnt kemény ellenfélnek. Persze, a győzelem mit sem ér, ha előtte nem vallja meg a királynőnek, mit érez. Ezért ez volt az első cél. Bárhol járt a csatában, mindig és minden helyzetben őt kereste, az ő közelébe igyekezett. Döntenie kell: legyőzzem a királyt, vagy megszökik velem. Kizárt, hogy szeresse azt a teszetoszát. Nem is illik hozzá! Ő viszont mindent megadna. Ha kell, átáll a feketékhez. Megveti ugyan az árulást, de ha ez kell...

A fehér gyalogtól átlósan jobbra, az F5-ön megjelent egy fekete gyalog. Őt nem ismerte. Benne csak az ellenséget látta. Lépnie kellett, vagy leütik.

A fekete gyalog elterült a táblán. Egy kéz megfogta, lehúzta a tábláról.

A fehér gyalog szeme sarkából látta baráti ellenfele szomorú grimaszát. Nem törődött vele. Az út nyitva állt. De hol lehet a királynő? Na, majd tesz róla, hogy jöjjön. Előrelépett az F6-ra. Itt egy időre megállt. Ismét körbenézett. Szerelme azzal a fehér huszárral párbajozott, aki egyszer már elmenekült előle. De most sarokba szorult. Egy lépés, és vége volt.

A fehér gyalog előtt közben elhúzott egy fehér bástya, akit egy fekete futó üldözött. Észre sem vette. Csak a huszár helyén álló szerelmét.

Ekkor egy ellentmondást nem tűrő kéz előretolta az F7-re. Jobbra, átlósan két kockára, a H8-on meglátta a fekete királyt. Bambán ácsorgott, nem is figyelte a csatát.

Hirtelen ott volt. A gyalogtól jobbra, átlósan a G8-on, teljes szépségében csillogott a fekete királynő. Ez a király nem is igazi férfi. A feleségének kell megvédenie. De ez a nő! Micsoda bátorság, micsoda önbizalom! Így közelről még inkább érezte a lenyűgöző kisugárzást.

Eljött a pillanat. Hányszor álmódzott erről! Hányszor mantrázta el a vallomást! Most elmondhatja, ami falelkét perzseli. De a vallomás pontatlan, helytelen szavakká esett szét. Nagyokat nyelt.

– Felség, én... – nyögte rekedten. De beleveszett a csatazajba. – Felség, én... – próbálta újra. A kis kupolás fej előre hajolt. Talán meghallott valamit.

Ekkor az ellentmondást nem tűrő kéz megtolta. A fehér gyalog próbálkozott. Hótsúlyát bevetve szkanderezett. Hirtelen meglett a hangja, és tiltakozva üvöltött. Hiába. A kéz csak tolt, átlósan, jobbra, a G8-ra.

A fehér gyalog kábán, a kudarc könnyein keresztül bámulta a tábla mellett heverő karcsú, hullámszoknyás testet. Nem, az nem lehet! A fény még mindig csillogott fekete lakkján, de a kis, kúp alakú fejben már nem volt élet. Hogy tehettem ezt! Vége van. Egy másik csatában talán még a közelébe kerülhet, de minek? Miért hinne neki, hogy szereti, megvédi, és mindig mellette lesz? Hiszen... Hiszen... Megígérhetné, hogy soha többet, de annak az ellentmondást nem tűrő kéznek hogy parancsolhatna?

Észre se vette, hogy a fekete királyról lefoszlott a bambaság. Megvívhatna vele, de minek? Akiért tenné, itt hever holtan, összes ábrándjával együtt.

Nem védekezett. Legalább holtában a fekete királynő mellé kerül.

Lebukott a tábláról, és még hallotta, ahogy a fehéreket irányító kéz gazdája azt mondja:

– Sakk-matt.